

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobkyně **Ing. M. Z.**, zastoupené Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem ve Frýdku – Místku, Foersterova 712, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, 28. října 117, za účasti V. H., zastoupeného Mgr. et Mgr. Zbyňkem Vašinkou, advokátem se sídlem ve Frýdku-Místku, Třída T. G. Masaryka 1129, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.4.2016 č.j. MSK 57034/2016, ve věci jiného správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.4.2016 č.j. MSK 57034/2016, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku – Místku ze dne 17.12.2015 č.j. MMFM 154280/2015, a to způsobem specifikovaným ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí.

V podané žalobě žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu a vymezila tyto žalobní body:

- 1) Rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány se doposud nezabývaly podstatou věci, a to skutkovými okolnostmi případu, z čehož plynou i jejich nesprávné právní závěry. Žalobkyně dále rozvedla, že správní orgány nesprávně aplikovaly na posuzovanou věc ust. § 11 odst. 2, § 27a odst. 4 písm. e) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, v platném znění (dále jen zákon na ochranu zvířat), když s ohledem na újmu na zdraví žalobkyně měl být případ posuzován podle ust. § 49 odst. 1 písm. b) nebo c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen zákon o přestupcích). Žalobkyně dále zdůraznila, že i v případě posuzování věci podle zákona na ochranu zvířat, s ohledem na přísnou objektivní odpovědnost majitele zvířete uvedenou v této právní normě, se vlastník zvířat nemohl nijak vyvinít za únik býků a tím i za způsobení újmy na zdraví žalobkyně. Podle žalobkyně je zjevné, že vlastník zvířat jednal minimálně ve vědomé nedbalosti, když neučinil natolik důsledná a důkladná opatření, aby zvířatům zabránil se z prostoru, v němž byla chována, samovolně či přičiněním jiné osoby dostat a bez vlivu majitele se mimo prostor volně pohybovat a je tudíž osobou odpovědnou za chování zvířat, která žalobkyni způsobila újmu na zdraví. Pochybením správních orgánů dále bylo, že neučinily šetření na místě samém.
- 2) Žalobkyně napadením býka utrpěla újmu na zdraví spočívající ve fraktuře pravé ruky a zhmoždění kostrče, přičemž v podrobnostech odkázala na lékařské zprávy. V další části žaloby žalobkyně vyčíslila utrpěnou újmu s odkazem na lékařské zprávy založené ve správním spise. Žalobkyně uvedla, že škoda byla spolehlivě zjištěna a dosud nebyla majitelem zvířat dobrovolně uhrazena.
- 3) Jelikož bylo rozhodnuto o zastavení řízení a nebylo rozhodnuto o vině obviněného z přestupku či správního deliktu, je žalobkyně účastníkem řízení a náleží jí právo odvolání.

Žalovaný ve vyjádření uvedl především odkaz na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil žalobkyni, že poškozený nemá v řízení o jiném správním deliktu postavení účastníka řízení, a proto bylo její odvolání nepřípustné. Současně vysvětlil, že správní orgán nemá kompetenci rozhodovat o náhradě škody způsobené jiným správním deliktem, a proto bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tomto směru nicotné a bylo třeba je na základě odvolání žalobkyně zrušit pro nicotnost. V této souvislosti žalovaný poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 12.3.2013 č.j. 7 As 100/2010-65. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně v žalobě nenapadá zamítnutí svého odvolání jako nepřípustného, ačkoliv věcně setrvale nesouhlasí s nevedením sankčního řízení proti majiteli zvířat. V napadeném rozhodnutí bylo žalobkyni rovněž sděleno, že její podnět k projednání dalších přestupků, jichž se podle jejího mínění měl majitel zvířat dopustit, byl postoupen správnímu orgánu I. stupně jako příslušnému správnímu orgánu. Žalovaný rovněž setrval na svém závěru, že podle zákona na ochranu zvířat a podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) žalobkyni nesvědčí právo brojit proti závěrům správního orgánu, že k naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu nedošlo a nemůže tudíž úspěšně požadovat v daném řízení přiznání náhrady škody. Závěrem žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nemohla být nikterak zkrácena na svých právech napadeným rozhodnutím a pochybná je i její aktivní žalobní legitimace. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že oznámením ze dne 20.10.2015 č.j. MMFM 129631/2015 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního deliktu podle ust. § 27a odst. 4 písm. e) zákona na ochranu zvířat, jehož se měla dopustit osoba zúčastněná na řízení jako zemědělský podnikatel dne 19.9.2015 v obci S. M., J. 57 tím, že měla v dopoledních hodinách neučinit nezbytná opatření pro zabránění úniku hospodářských zvířat, kdy jeho býci unikli z ohrady a volně se pohybovali po místní části Hůrky či jinde a tím měl porušit ust. § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat. Po provedeném řízení vydal správní orgán I. stupně dne 11.1.2016 pod č.j. MMFM 3648/2016 rozhodnutí ve věci správního deliktu dle § 27a odst. 4 písm. e) zákona na ochranu zvířat, jehož se měla dopustit osoba zúčastněná na řízení, kdy řízení bylo zastaveno, neboť spáchání skutku, o němž bylo řízení vedeno, nebylo obviněnému prokázáno. Dále správní orgán I. stupně shodným rozhodnutím rozhodl, že žalobkyně se s uplatněným nárokem na náhradu škody v celkové výši 50.279,- Kč odkazuje k soudu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Při posuzování důvodnosti žaloby krajský soud primárně vycházel z výroků prvostupňového správního rozhodnutí a následně z výroků napadeného rozhodnutí žalovaného. Správní orgán I. stupně ve výroku I. svého rozhodnutí rozhodl, že řízení ve věci správního deliktu podle ust. § 27a odst. 4 písm. e) zákona na ochranu zvířat se zastavuje, neboť spáchání skutku nebylo prokázáno. Odvolání žalobkyně směřující do tohoto výroku prvostupňového rozhodnutí bylo žalovaným ve výroku I. napadeného rozhodnutí jako nepřípustné zamítnuto. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 2-3 výrok I. náležitě odůvodnil. Ve své argumentaci vycházel z ust. § 27 správního řádu vymezujícího okruhy účastníků správního řízení, dále poukázal na judikát NSS sp. zn. 4 Ads 95/2013-103 vztahující se k otázce účastenství v řízení o správních deliktech a dále zdůraznil, že posuzované řízení bylo vedeno jako řízení ve věci správního deliktu podle ust. § 27a odst. 4 písm. e) zákona na ochranu zvířat, a proto v něm žalobkyně neměla mít postavení účastníka řízení. Proti tomuto výroku napadeného rozhodnutí žalobkyně nebrojí žádným konkrétním žalobním tvrzením. K tomuto výroku napadeného rozhodnutí lze podle názoru soudu vztáhnout toliko obecně formulovaný třetí žalobní bod, v němž žalobkyně uvedla: „...jelikož bylo rozhodnuto o zastavení řízení a nebylo rozhodnuto o vině obviněného z přestupku či správního deliktu, je účastníkem řízení (žalobkyně – pozn. soudu) a náleží jí právo odvolání.“ Tímto žalobním tvrzením však žalobkyně žádným nosným způsobem nerozporuje argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, obsahující důvody, na jejichž základě neměla být žalobkyně účastníkem správního řízení. Žalobkyně v tomto žalobním bodě pouze bez věcného odůvodnění opakuje svůj právní názor, že jako poškozená byla po právu účastníkem řízení. Krajský soud plně aprobejuje závěry žalovaného učiněné ohledně otázky účastenství

žalobkyně v řízení o správním deliktu, když je shledává logickými a věcně správnými. Pro úplnost krajský soud poukazuje také na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 8.11.2011 č.j. 1 Afs 81/2010-268, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2508/2012, v němž rozšířený senát vyslovil závěr, že: „*v řízeních o správních deliktech správní orgán rozhoduje vrchnostensky pouze o veřejných subjektivních právech a povinnostech delikventa a žádná veřejná subjektivní práva jiných osob přitom nemohou být dotčena.*“ V citovaném rozsudku rozšířeného senátu NSS byl posuzován skutkově obdobný případ, kdy atribut přímého dotčení na veřejných subjektivních právech rozšířený senát odepřel osobě poškozené jednáním pachatele správního deliktu.

K výroku I. napadeného rozhodnutí se podle názoru krajského soudu nepřímo vztahuje také žalobní bod 1), v němž žalobkyně brojí proti aplikaci právní normy, podle níž byl skutek věcně posuzován, když má za to, že mělo být postupováno nikoliv podle zákona na ochranu zvířat, ale podle zákona o přestupcích. Námitku stejného obsahu vznesla žalobkyně již v odvolacím řízení a tato byla žalovaným jako podnět k zahájení přestupkového řízení postoupena příslušnému správnímu orgánu, což ostatně vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí. V souladu s právní argumentací uvedenou v předchozím odstavci tohoto rozsudku žalobkyně jako osoba poškozená není oprávněna k žalobnímu tvrzení směřujícímu proti kvalifikaci skutku v řízení o správním deliktu. Žalobní bod 1) proto soud neshledal důvodným.

V žalobním bodě 2) žalobkyně vyčísluje újmu, která jí vznikla, přičemž odkazuje na podklady, které k jejímu určení předložila již ve správním řízení a které jsou součástí správního spisu. Žalobkyně formulací tohoto žalobního bodu zcela ignoruje výrok II. napadeného rozhodnutí, jímž byl zrušen pro nicotnost výrok II. prvostupňového rozhodnutí, a řízení bylo v této části, tj. v části týkající se nároku žalobkyně na náhradu škody, zastaveno. Žalobkyně přitom proti tomuto výroku II. napadeného rozhodnutí žádným konkrétním žalobním tvrzením nebrojí. Krajský soud se také ohledně tohoto výroku II. napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje se závěry žalovaného, které jsou rozvedeny na str. 4 napadeného rozhodnutí, když sdílí názor žalovaného, že výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žalobkyně s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána k soudu, je nicotným rozhodnutím ve smyslu ust. § 77 odst. 1 správního řádu. Správní orgán I. stupně takto rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích, který však je pro řízení, v nichž se projednávají jiné správní delikty, nepoužitelný, neboť se jedná o speciální právní úpravu určenou toliko pro projednávání přestupků. Správní orgán I. stupně tak rozhodl bez věcné příslušnosti k takovému rozhodnutí. Nedostatek věcné příslušnosti je pak natolik závažnou procesní vadou, že způsobuje nicotnost rozhodnutí. Krajský soud tudíž dospěl k závěru, že také druhý žalobní bod se zcela míjí s předmětem řízení, resp. žalobkyně v něm toliko setrvává na svých tvrzeních učiněných ve správním řízení, aniž by reagovala na vlastní obsah výroku II. napadeného rozhodnutí a aniž by proti němu jakkoliv brojila. Také tento žalobní bod proto nebyl shledán důvodným.

Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšně žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 27. září 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu